



Arrest

nr. 93 321 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 mei 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig van Novopokrovka. Omwille van uw Oeigoerse origine ondervond u discriminatie door anderen, werd u door de politie meerdere malen meegenomen en werd u afgeperst. Op 8 mei 2011 trok u naar familie in Kazachstan. U was handelaar in kolen. De volgende dag vielen politieagenten binnen in uw woning en in de woning van uw ouders. De autoriteiten waren op zoek naar u omdat ze u in verband brachten met uw kolenleverancier. Deze man was een Oezbeek die verdacht werd wapens te hebben geleverd aan Oezbeken tijdens de gebeurtenissen in Osh. Tijdens een onderzoek naar deze persoon werden uw telefoonnummer en uw gegevens gevonden in zijn boekhouding. U werd daarom gevisieerd door de autoriteiten. U was tijdens deze huiszoekingen niet aanwezig en uw vader en broers werden meegenomen. Na het betalen van een geldsom kwamen uw vader en broers vrij. De oom van uw echtgenote kwam u in Kazachstan opzoeken. Hij liet u verstaan dat de huiszoekingen hadden plaatsgevonden omwille van deze kolenleverancier. Hij maakte duidelijk dat uw ouders hadden gezegd dat u niet naar huis, naar Kirgizië kon terugkeren. U besloot Kazachstan te verlaten omdat u van oordeel was dat u evenmin veilig was in Kazachstan of in Rusland. U verliet Kazachstan op 23 mei 2011 en u kwam op 25 mei 2011 in België toe, waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs en een artikel van algemene strekking.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg nadat de autoriteiten uw kolenleverancier hadden gearresteerd. Hij werd ervan verdacht wapens te hebben geleverd aan Oezbeken tijdens de rellen in Osh. Tijdens het onderzoek naar deze man werden uw telefoonnummer en uw gegevens gevonden en werd ook u gevisieerd (CGVS p.11, 13, 14).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen onaannemelijke vaagheden bevatten betreffende de arrestatie van de kolenleverancier, de persoon die aan de basis lag van uw problemen. U verklaarde immers dat de arrestatie van deze leverancier de reden is waarom ze u zochten (CGVS p. 11). U weet van deze man echter niet wanneer hij werd opgepakt (CGVS p. 17), noch waar hij werd opgepakt (CGVS p. 18). Evenmin weet u wat er met deze man is gebeurd. U werd gevraagd of de zaak van de kolenleverancier werd onderzocht door de politie of het gerecht en u antwoordde dat niemand gerechtelijke zaken uitvoerde en dat u vermoedde dat hij voor iets anders achter de tralies zat. Het enige wat u kon vertellen over deze kolenleverancier was dat hij niet meer op de markt kwam. U gaf weliswaar aan dat uw familie geprobeerd had om informatie over hem te verkrijgen, maar dat je daarvoor geld moest betalen en dat jullie dat niet hadden (CGVS p. 17, 18). Gezien wat deze persoon, de kolenleverancier, overkwam, de directe aanleiding vormde waarom u ineens gevisieerd werd door de autoriteiten, is het redelijk te verwachten dat u betreffende deze man meer informatie kan verschaffen. Dergelijke vage verklaringen aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas zijn niet geloofwaardig te noemen en ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts verklaarde u dat u door de autoriteiten werd gevisieerd omdat ze waarschijnlijk uw telefoonnummer bij uw leverancier hadden gevonden. U verwees eveneens naar de boekhouding van deze persoon waar uw gegevens in genoteerd stonden (CGVS p. 11, 12). Toen u werd gevraagd of naast u nog andere personen, andere klanten van deze leverancier, werden gevisieerd door de autoriteiten, kon u daar moeilijk antwoord op geven omdat u vertrokken was naar hier toen uw problemen begonnen (CGVS p. 12, 13). U werd gevraagd of u bij familieleden en/of andere personen had nagegaan of behalve u nog andere personen in de problemen kwamen omwille van de kolenleverancier en u reageerde door te zeggen dat u dat niet had gedaan. U voegde hieraan toe dat u toch niet informatie kon verzamelen over alle mensen wanneer u zelf in de problemen zat (CGVS p. 12). Uw uitleg overtuigt niet. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u informatie probeert te zoeken over deze kolenleverancier en over de gevolgen voor andere klanten van hem, waardoor u in staat bent om de ernst van uw situatie correct in te schatten. Dergelijke nalatige handelingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook betreffende de arrestatie van uw vader en broers moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde. U verklaarde dat op 9 mei 2011 de politie een huiszoeking verrichtte in de woning van uw ouders (CGVS p. 4, 13). U vermeldde dat uw vader en broers toen werden meegenomen (CGVS p. 12, 13). Op de vraag waarom uw vader en broers werden meegenomen, antwoordde u dat ze 1000 dollar hadden verdiend. Op de vraag of uw vader en broers dan werden meegenomen voor geld, stelde u dat ze misschien nog een andere reden hadden, namelijk dat ze misschien wilden dat u bij hen zou langskomen, dat ze misschien dachten dat uw vader en broers iets over u zouden vertellen (CGVS p. 15). U merkte op dat uw vader, iedereen, direct werd vrijgekocht, maar dat u niet wist wanneer ze concreet werden vrijgekocht, noch wanneer ze concreet vrijkwamen. U beweerde dat uw broers later vrijkwamen (CGVS p. 15, 16). Toen u gevraagd werd waarom uw broers later vrijkwamen terwijl iedereen tegen één bedrag werd vrijgekocht, vroeg u zich af hoe u dat kon weten. Op de vraag wie uw vader en broers dan had vrijgekocht, legde u uit dat u vermoedde dat uw jongste oom het geld had maar dat u zich dat niet had afgevraagd (CGVS p. 16, 17). Toen u werd gevraagd welke vragen u zelf had gesteld aan uw familie over wat er concreet was gebeurd, maakte u duidelijk dat u geen vragen had gesteld aan uw moeder, noch had u enige poging ondernomen om meer informatie te krijgen over wat er was voorgevallen bij uw ouders. U veronderstelde dat men u wel direct zou informeren indien iets met uw familie aan de hand zou zijn (CGVS p. 15, 16, 17). Opgemerkt moet worden dat u alweer onaannemelijk vaag bent betreffende essentiële elementen van uw asielrelaas. Van een asielzoeker is het redelijk te verwachten dat hij op de hoogte is van gebeurtenissen die de aanleiding gaven tot zijn vlucht of dat hij pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen over deze gebeurtenissen. Dit gebrek aan informatie tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Verder dient erop gewezen te worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te bekomen aangaande uw asielrelaas en de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Toen u meermaals werd gevraagd of u na uw aankomst in België nog informatie had ingewonnen over uw situatie en over de evolutie van uw situatie, antwoordde u dat u in shock was (CGVS p.6). Geconfronteerd met het feit dat u reeds een jaar in België verblijft, verklaarde u dat het voor u moeilijk was om het te zeggen. U gaf aan dat u van uw vrienden had vernomen dat er een paar bezoeken waren. U verduidelijkte dat u met deze vrienden maar twee keer had gesproken en dat u in die tijd niet veel informatie kon verzamelen (CGVS p. 6). Deze uitleg is niet afdoende. Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw actuele situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Aangezien deze vaagheden en het manifest gebrek aan interesse in uw hoofde de kern van uw asielrelaas raken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd.

Bovendien moet verder opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende uw reisroute en de hierbij gebruikte documenten niet aannemelijk zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u het vliegtuig nam van Kazachstan naar Moskou. In Moskou nam u de trein naar Polen. Vanuit Polen reisde u verder met de wagen naar Brussel (CGVS p. 10). Er moet echter worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties geen enkel identiteitsdocument voorlegde. U verklaarde nochtans over zowel een identiteitskaart als een reispaspoort te beschikken. U gaf aan dat u vanuit Moskou de trein nam en zo de Europese Unie (via Polen) binnen reisde. U verklaarde dat in uw reispaspoort een visum stond, u dacht een visum voor Polen, maar was hier niet zeker van (CGVS p. 8, 10). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van wat voor een visum uw reispaspoort bevatte, zeker gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat treinreizigers bij het binnenkomen van de Schengenzone via Polen, grondig bevraagd kunnen worden over hun reisdocumenten en reisbedoelingen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort (en andere identiteitsdocumenten) bewust achterhoudt om zo mogelijk belangwekkende informatie over het door u verkregen visum, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent te verzwijgen. Dit vermoeden wordt nog versterkt door een tegenstrijdigheid die werd vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen over uw identiteitskaart. U verklaarde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u uw identiteitskaart niet had meegenomen. U had het thuis, bij uw vrouw, achtergelaten (CGVS p. 8). Tijdens uw gehoor bij de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat u zowel uw identiteitskaart als uw reispaspoort had achtergelaten bij de smokkelaar die u van Polen naar België had gebracht (DVZ vraag 21). U werd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gewezen op deze tegenstrijdigheid. U antwoordde dat op het moment dat u het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde, u het moeilijk had en u bevestigde uw eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 10). Het louter bevestigen van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins.

U verklaarde ten slotte dat u omwille van uw Oeigoerse afkomst discriminatie ondervond. U gaf aan dat u een 20 tal keer werd meegenomen. U kreeg geregeld te maken met identiteitscontroles en afpersing omwille van uw afkomst (CGVS p. 2, 3, 11, 18, 21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië

Gezien bovenstaande argumentatie kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw rijbewijs bevat uitsluitend uw identiteitsgegevens die niet worden betwist. Het artikel dat u op het einde van uw gehoor voorlegde geeft informatie over de arrestatie van mensen in Centraal-Azië en is van algemene strekking. U gaf aan dat u nergens in dit artikel wordt vermeld. Dit artikel houdt dan ook geen verband met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Het enige middel dat wordt aangevoerd door de verzoekende partij is “*Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*”

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden

beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.1.1. Verzoeker legt echter enkel zijn rijbewijs neer, terwijl hij verklaarde dat hij in Kirgizië zowel een identiteitskaart als een paspoort bezat. Dit klemt temeer nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze documenten, en zijn verklaringen over zijn reisweg geheel niet overtuigend. Wat zijn tegenstrijdige verklaringen inzake zijn identiteitskaart betreft, stelt de Raad vast dat deze grondslag vinden in het dossier. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat een ervaren zakenman bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker als "in shock" was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), temeer nu een identiteitskaart een fundamenteel element is en de Raad niet inziet dat verzoeker zich hierover kan vergissen.

3.1.2. Verzoeker argumenteert dat hij "*had een visum in zijn reispaspoort*", maar "*heeft toch niet veel aandacht besteed van welk land dat visum was*" wat geheel ongeloofwaardig is. Immers verzoeker diende te weten of hij legaal of illegaal een land inreisde. Verzoeker bezat overigens reeds meerdere paspoorten in Kirgizië, die doorgaans een geldigheidsduur van tien jaar hadden, en die hij telkens liet verlengen of hernieuwen. Hij hield zijn reispaspoort ook altijd bij zich omdat "*het was handig*" (gehoorverslag CGVS, p.8). Redelijkerwijze mag dan ook verwacht worden dat verzoeker het belang kent van een visum. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker een beroep diende te doen op een smokkelaar om met zijn eigen paspoort en dus legaal van Moskou naar Polen te reizen, en vervolgens met een taxi binnen de Schengenzone van Polen naar België, laat staan dat hij zijn paspoort zou achterlaten in een taxi. Verzoekers verklaringen zijn dan ook niet ernstig gelet op zijn profiel. Gezien voorgaande vaststellingen kan het niet neerleggen van een paspoort en identiteitskaart verzoeker aangewreven worden. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht wat zijn algehele geloofwaardigheid onderuithaalt.

3.2. Verzoeker verklaart dat hij in Kirgizië professioneel actief was als kolenhandelaar. Omdat hij van Oeigoerse origine was werd hij meermaals gediscrimineerd en afgeperst. Toen hij in 2011 op bezoek was bij familie in Kazachstan, vernam hij van zijn moeder dat hij door de autoriteiten werd gezocht omwille van zijn banden met zijn leverancier, die ervan werd verdacht wapens te leveren aan Oezbeken.

3.3. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden in verzoekers verklaringen, die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen.

3.4. Verzoeker beweert dat de arrestatie van zijn kolenleverancier de rechtstreekse aanleiding voor zijn vlucht was, maar weet niet waar en wanneer hij gearresteerd werd, noch om welke reden, noch hoe het verder met hem verging en of hij nog problemen heeft. Verzoeker wist evenmin of er benevens hem ook nog andere zakenrelaties van zijn leverancier gevisieerd werden, en zijn verklaringen inzake de arrestatie van zijn vader en van zijn broers, konden evenmin overtuigend. Verzoeker was immers vaag en incoherent zowel inzake de reden waarom ze gearresteerd werden als inzake de manier waarop zij vrijkwamen.

3.5. Verzoeker *“kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen is.”* Verzoeker voert aan dat hij *“inderdaad niet op de hoogte was wat de arrestatie van de kolenleverancier betreft want het ging over een niet openbare zaak”*. Zijn familieleden hebben *“inderdaad geprobeerd om meer informatie daaromtrent te verkrijgen”* maar *“moesten echter daarvoor een som geld betalen wat normale praktijk in Kirgizië is en hadden op dat moment niet genoeg geld”*. Verzoeker kon ook zelf *“niet meer informatie verschaffen over de bovengenoemde kolenhandelaar omdat dat voor hem gevaarlijk was en omdat deze informatie niet algemeen toegankelijk was”*. Wat betreft zijn eigen problemen met de autoriteiten die uit de arrestatie van zijn leverancier voortvloeiden licht verzoeker toe *“dat dat waarschijnlijk via de boekhouding van de kolenleverancier gebeurde, maar hij is niet volledig zeker”*, en aangaande de reden voor de arrestatie van zijn vader en broers *“dat de politie wilde zijn vader en broers over hem ondervragen.”* Voorts benadrukt verzoeker dat hij zich in een *“precaire situatie”* bevond, dat het zijn *“eerste intentie was om zichzelf veilig te stellen”* en hij *“geen bijzondere interesse vertoonde”*. Verzoeker wijst er verder op dat hij *“na zijn vlucht in shock was en daarom geen bijzondere pogingen ondernomen had om meer informatie over de gebeurtenissen in Kirgizië te verschaffen”* doch wel *“had van zijn vrienden toch vernomen dat nog paar bezoeken van de Kirgizische politie in zijn huis waren.”*

3.6. Voor zover verzoeker de beslissing nam om zijn familie en zijn bedrijf achter te laten en naar België te komen om er internationale bescherming te bekomen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij als zakenman deze beslissing goed overwogen heeft. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker geheel onwetend is inzake zijn problemen, dat zijn asielrelaas louter steunt op vermoedens en verzoeker dus zou vertrokken zijn zonder de realiteit en de ernst van zijn problemen in te schatten, laat staan dat hij evenmin na aankomst in België pogingen zou ondernomen hebben om zich hierover te informeren. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielrelaas. Verzoeker herneemt eveneens de blote beweringen die hij reeds ter verhoor aanvoerde om zijn onwetendheid te vergoelijken, maar laat nog steeds na om deze te staven. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker zelf niet weet waarom hij internationale bescherming behoeft. De Raad dient dan ook te concluderen dat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van het asielrelaas besloten heeft.

3.7. Waar verzoeker zijn asielaanvraag tenslotte eveneens steunde op zijn Oeigoerse etnie, waardoor hij gediscrimineerd zou zijn geweest in Kirgizië, stelt de commissaris-generaal terecht dat blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat er in Kirgizië geen sprake is van systematisch, aanhoudend en grootschalig etnisch geïnspireerde daden van geweld, maar dat er zich enkel individuele en etnische geïnspireerde incidenten kunnen voordoen, wat echter niet kan worden beschouwd als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze bevindingen worden evenmin weerlegd door de verzoekende partij, noch in het verzoekschrift, noch in het “algemeen artikel” dat verzoeker neerlegde, en blijven dan ook onverminderd overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde vage elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK